

Розділ перший

Сьогодні в Морган був день народження. Минуло вже три роки, але Венді аж дотепер здавалося, що їй доньці й досі вісімнадцять. Саме стільки їй було, коли вони погиркалися і розлючена Морган кулею вилетіла з будинку з напхом напханим своїм скарбом рюкзаком за плечима. Останнім, що мати від неї почула, було:

— Як же ти мене дістала! Та пішла ти до біса!..

Едвін вважав, що Морган повернеться, але в самій Венді вже тоді з'явилося погане передчуття. Протягом останніх кількох місяців вони з донькою постійно сварилися. Переважно — через доньчиного хлопця, Кіта, який був набагато старшим за саму Морган. А ще — через її нових приятелів. Всі вони були наркоманами, Венді була того певна. Морган завжди була важким підлітком, але ситуація лише погіршилася, коли вона запізналася з тими пройдисвітами — здибалася з ними, влаштувавшись працювати помічницею бармена до задрипаної забігайлівки в центрі міста.

Авжеж, вісімнадцятирічна дівчина, яка вночі працює в барі, — то була просто-таки стовідсотково гарантована халепа.

Коли донька сповістила їх, що знайшла роботу, Венді й Едвін від цієї новини були не в захваті. Венді заходилася

була доводити Морган, що таке працевлаштування є протизаконним.

— Тобі ж ще двадцяти одного немає¹, — зауважила вона. — Та тобі не те що працювати, тобі навіть потикатися туди не можна!

— Якщо рахувати з чайовими, то я заробляю втричі більше, ніж у магазині! — відсварилася на це Морган. — Ти ж сказала, що, якщо я не вступлю до коледжу, то мені доведеться самій себе забезпечувати. А тепер, коли я просто пішла й знайшла собі роботу, тебе ще щось не влаштовує?!

Морган добре вміла використовувати проти Венді її власні слова, і Венді від того починала лютитися. Вдача в неї була миролюбна, але Морган твердо поклала собі довести її до сказу.

Едвін тоді вирішив, що його хата скраю.

— Хай вона собі просто переживе цей етап. Врешті-решт їй це набридне. Вона збагне, що ці люди в житті ніц не досягнуть. Ми ж її виховали як годиться. Вона повернеться до нас.

— А якщо їй не набридне? — спитала Венді. — Якщо вона до нас не повернеться?

— Венді, взагалі-то ми просто не маємо вибору. Вона вже доросла. Що дужче ти на неї тиснутимеш, то затягіше вона опиратиметься. А якщо ми спробуємо тримати себе в руках і принаймні час від часу з нею спілкуватимемося, вона повернеться до нас, коли буде готова до цього. Повір мені, все це лишень тимчасово.

Кожна часточка ества Венді несамовито опиралася цьому — але вона поступилася. Вона ж бо вважала, що з них двох саме Едвін був урівноваженіший і неупередженіший. До того ж він викладав у коледжі і щодня спілку-

¹ За американським законодавством, повнолітньою особою вважається з моменту досягнення 21-річного віку. (Тут і далі прим. пер.)

вався з однолітками Морган. Його можна було вважати фахівцем із вісімнадцятирічних. У глибині душі Венді знала, що він помиляється, але Едвін здавався таким упевненим, що вона почала сумніватися у собі. І згодом про це пошкодувала. Материнська інтуїція ще ніколи її не зраджувала, а цього разу Венді просто не зважила на неї.

Алкоголь і наркотики — ці чудовиська полонили її доньку. Венді не мала жодних доказів того, що Морган і справді підсіла на наркоти, але вона просто-таки нутром відчувала це. Доньчина вдача неабияк змінилася. Вона стала похмурою, до того ж схудла — втім останнє Морган списувала на фізичні навантаження. На підтвердження власних слів вона демонструвала біцепси і заявляла:

— Он, бач, як я ящики з пивом тягала з підвалу!

Можна подумати, цим годилося пишатися!

Коли до Морган якось з'явилася її нова найкраща подруга, жінка на ім'я Стар, у Венді все ніяк не виходило позбутися думки, що гостя — ну просто викапана наркоманка, точнісінько така, якими їх показують у фільмах: в неї було рідке волосся, наліті кров'ю очі та сіпані рухи.

Прийшла вона, авжеж, щоби позичити грошей; Венді одразу це збагнула, хоча дівчата стиха перешіптувалися в передпокої.

Отже, спочатку були самі сварки й зіпсовані нерви... а потім Морган просто пішла.

Спершу вони зважили були, що вона вирішила залишитися на ніч у якоїсь подруги. Коли вона не з'явилася і на третій день, Венді написала заяву до поліції.

У відділку до неї поставилися зі співчуттям, але не надто допомогли. Поліціанти зазначили, що з юридичної точки зору не можна було стверджувати, що Морган зникла безвісти. Її останні слова недвозначно свідчили, що пішла з дому вона з власної волі. Менше з тим, поліціанти повелися дуже люб'язно: вони допитали всіх сумнівних людей,

які вчашали до бару, де працювала Морган. Також почали шукати відомості про того її хлопця, Кіта, — але про нього нікому нічого до пуття не було відомо, тим паче — де його шукати чи як з ним зв'язатися. На свій сором, Венді раптово усвідомила, що не знає навіть його прізвища. Вона якось попросила була доньку назвати його повне ім'я — і її негайно звинуватили в тому, що вона, мовляв, «влаштувала допит», тому цю тему довелося облишити раз і назавше. Тепер Венді розуміла, що дарма спустила все на гальмах.

Розслідування швидко зайшло в глухий кут, але Венді все одно була вдячна поліціантам за те, що вони принаймні спробували бодай щось з'ясувати.

Аби зберегти здоровий глузд, протягом першого року після зникнення доньки Венді щосили намагалася не байдикувати ані хвилини. Вона працювала на повну ставку бухгалтером у юридичній фірмі, а після роботи розклеювала оголошення, сиділа на телефоні і створювала сайт в інтернеті. Вона й надалі телефонувала Морган на мобільний, аж допоки її не припинили перемикати на голосову пошту. У телефонній компанії їй повідомили, що номер більше не обслуговується, але жодної іншої інформації надати не змогли.

Венді щоранку перевіряла, чи не з'явилися, бува, нові коментарі на сайті, хоча, навіть якщо вони й були, жодної конкретної інформації все одно не містили.

За назву сайту правило запитання: *«Чи ви бачили нашу дочку, Морган Дюран?»*.

Нижче Венді розмістила колаж з фотографій Морган та опис її зовнішності: «Зріст 167 сантиметрів, худорлявої статури. Очі карі, волосся темно-каштанове, шкіра смаглява».

Авжеж, про Морган ще багато чого можна було розповісти. Тому Венді додала: *«Морган, якщо ти читаєш це, повертайся додому. Ми так за тобою скучили!»*.

Стільки спогадів... Ще змалку в її доньки була усмішка, здатна осяяти цілий світ, а почувши її сміх, просто неможливо було залишитися байдужим. Її старший брат, Ділан, просто обожнював її — і тоді, й зараз.

Час минав, і згодом вони з Едвіном почали згадувати Морган хіба що в ліжку перед сном: так, у темряві, було легше не стримувати власні горе й тривогу. Хоча Едвін і заперечував це, але у Венді склалося враження, що він уже не сподівається побачити доньку живою. Утім чоловік ніколи цього не стверджував уголос, може, через те, що ці слова розбили б їм обом серце. Але Венді все одно відчувала це.

Натомість Едвін казав:

— Я в такому ж розпачі, як і ти, але гадаю, що нам варто бути готовими до найгіршого.

Венді розуміла, що ніколи не буде готова до найгіршого. Але це відчуття невизначеності, ця невідомість були ще паскуднішими, вони просто-таки гризли її зсередини.

Іноді, сидячи на роботі у своїй юридичній фірмі, Венді могла впродовж кількох годин не згадувати про Морган, але жодного дня не минуло без болісного усвідомлення того, що її дочка зникла.

Ділан запропонував, щоби вони всі троє надіслали зразки власної слини до 23andMe¹ і Ancestry.com², аби їхня ДНК була в базі. Просто про всяк випадок. Венді приста-ла на синову пропозицію, але її «про всяк випадок» містив сценарій, в якому Морган зараз лежала десь у шпиталі в комі, і лікарі просто не могли встановити її особу. Але,

¹ *23andMe* — приватна біотехнологічна компанія, розташована у місті Маунтін-В'ю. Компанія отримала назву від 23 пар хромосом, що містяться в нормальній людській клітині.

² *Ancestry.com* — приватна інтернет-компанія, що базується в Лігай, США. Це найбільша генеалогічна компанія в світі, вона контролює мережу генеалогічних і історичних сайтів, орієнтованих на США та 9 інших країн. Компанія розробляє і продає генеалогічне програмне забезпечення і супутні послуги.

коли виявиться збіг ДНК, вони примчать до неї, і материнський голос поверне її донечку до життя, Морган опритомніє і повністю одужає.

Відтоді минуло два роки, і друзі й родичі просто припинили розпитувати їх, знаючи, що, якби були якісь новини, від них нічого б не стали приховувати. Іноді в інтернеті з'являлися статті або відеосюжети про людей, які кілька років вважалися зниклими, а потім повернулися до своїх родин. Жодна з цих історій не була доброю казочкою. Їхні герої ніколи не ставали жертвами амнезії. Жоден з них не втрачав зв'язку з родиною через прикре непорозуміння. Зазвичай з ними ставалися якісь жахливі речі, яких Венді не побажала б навіть найлютішому ворогові. Але з незрозумілої причини люди вважали за необхідне надіслати їй ці новини, ніби натякаючи: *«Бачиш, все не безнадійно. Може, все ще буде добре»*.

Здаватися — це був не варіант, тому Венді продовжувала пошуки в інтернеті, спілкувалася з детективами й читала коментарі на сайті. Наче її зусилля вже самі собою могли спричинитися до щасливої розв'язки.

Сьогодні, у день народження Морган, Венді не пішла на роботу. Адже конче треба було, щоби хтось відсвяткував цей день, згадав, що сьогодні на світ з'явилася чудова дівчинка на ймення Морган вагою два кілограми вісімсот грамів.

Тоді вона здавалася Венді наймилішим немовлям у світі. Вона пригадала, як у дитинстві Морган любила перебиратися принцесою, як назирці, геть-чисто каченятко, дріботіла будинком за своїм старшим братом і як пишалася тим, що протягом усієї середньої школи жодного разу не пропускала навчання через хворобу.

Неприємності почалися у старшій школі: демонстративний непослух, втеча з дому... але навіть тоді Венді бачила, що під усім цим і досі ховається її вродлива, розумна,

дотепна донечка. Це тимчасово, переконувала себе Венді, і молилася, щоб складний період минувся якнайшвидше.

Попри всі ті прикромці, що їх завдала батькам Морган, Венді не проміняла б її на всі скарби світу. І так тривало доти, допоки світ не забрав її у них — і усвідомити це у Венді досі не виходило.

Того дня Венді ще раз перевірила сайт, пішла до комо-ри та принесла звідти пачку шоколадних кексів «Гостес» у целофановій обгортці. Вона купила їх спеціально до цього дня. Морган просто обожнювала їх.

Венді поклала один кекс на середину маленької тарілки і встромила в нього свічку. З шухляди, вщент набитої кухонним причандаллям, вона витягла сірники. Тремтливою рукою чиркнувши по коробці, запалила сірник. Той яскраво спалахнув. Венді запалила свічку, задмухала сірник і викинула його до рукомийника.

Поставивши кекс на стіл, вона сіла перед ним і не-певним голосом заспівала вітальну пісеньку для своєї любої Морган.

Відтак задмухала свічку й загадала бажання.

Розділ другий

До того вечора Шерон не надто переймалася, що там ду них і як.

Навіть попри те, що їхні подвір'я межували одне з одним, Шерон ніколи не бачила ту родину. З напису на їхній поштовій скриньці їй було відомо, що прізвище сусідів — Флемінг. Проїжджаючи час від часу їхньою вулицею, вона мигцем бачила їх: жінку, струнку рудулю з короткою і на позір вельми дорогою стрижкою; її чоловіка, похмурого бізнесмена; їхнього сина, насупленого огрядного підлітка, і маленького песика-брехунця.